

Mijn lieve kinderen



Kort verhaal gebaseerd op de griekse tragedie Medeia

Mijn lieve kinderen

‘Mama, huil je?’

Wesley trekt aan mijn arm. De grote blauwe ogen van mijn zoon kijken mij verbaasd aan. Ik slik en bijt net te hard op mijn lip. ‘Eh...neen jongen, ik heb een stofje in mijn oog gekregen,’ lieg ik. ‘Is Marit nog in haar klas?’ Ik probeer het zo opgewekt mogelijk te vragen. Het nat van het bloed sijpelt in mijn mond. Uit mijn jaszak gris ik een zakdoekje en probeer het zo onopvallend mogelijk te stelpen.

‘Daar komt ze mama. Eten we pannenkoeken vandaag? Daar heb ik echt zin in.’

Hij probeert een vlieg uit de lucht te vangen. Marit huppelt naar ons toe. ‘Daar is mijn grote dochter. Wat heb je geleerd vandaag?’ Ik probeer dezelfde interesse als altijd in mijn woorden te leggen.

‘Mama, wist je dat hier vroeger Romeinen hebben gewoond? Juf heeft gezegd dat ze hier twee kilometer vandaan een grote Romeinse villa hebben gevonden. En het graf van een slimme Romeinse vrouw.’

Enthousiast slaat ze haar armpjes om mijn middel; ik geef haar zoals gebruikelijk een kusje op haar hoofd. ‘Kom, we gaan naar huis. Wesley heeft zin in pannenkoeken. Jij ook?’ Breed lachend roept ze: ‘Jammi, jammi met chocoladepasta.’ Ze maakt een “lekkergebaar” met haar wuivend handje naast haar hoofd. Het kost me moeite om mijn tranen te bedwingen. Mijn altijd opgewekte dochter kan zo schattig doen. Wat zijn het toch lieverdjes. Onopvallend stop ik mijn zakdoek weer in mijn tas. ‘Kom kinderen, we gaan.’ Mijn gestrekte armen worden gretig gegrepen door de kinderhandjes. Ik probeer te glimlachen.

‘Dikkertje Dap, klom op de trap...’ Ze dekken de tafel en zingen vrolijk het liedje dat ik ze geleerd heb toen nog alles goed was. Mijn handen trillen als ik het ei kapot wil slaan op de rand van de beslagkom. Een stuk schaal valt in het beslag. Ik heb veel pogingen nodig voordat het lukt om het er uit te vissen.

‘Waarom zing je niet mee mama?’ vraagt Wesley. Hij probeert het deksel van de pot chocoladepasta te draaien.

Ik veeg met de achterkant van mijn hand door mijn oog. ‘Ik vroeg me net af of de giraf vandaag liever een pannenkoek wil dan een klontje.’ Hoe ik het ook probeer, het lukt me niet om hem aan te kijken.

‘Oh, dat kan best, het is geen kwart over zeven, of wel?’ Met half dichtgeknepen ogen staart hij naar de keukenklok. ‘Het is vijf uur, toch?’ De tijd kunnen aflezen heeft hij nog niet zo lang geleden geleerd. Ik aai hem door zijn blonde krullen. ‘Helemaal goed, grote knul van me’.

‘Mama, mag ik morgenmiddag bij Jeanine gaan spelen? Ze heeft een nieuw computerspel gekregen.’ De vragende ogen van Marit wachten op mijn antwoord.

‘Morgen? Morgen?’ Het arme kind, ik kan haar toch niet vertellen dat morgen alles anders zal zijn. ‘Ja, dat is goed lieverd.’ Ze heft haar armpjes in de lucht: ‘Yes! Yes!’ Ze komt naar me toe, gaat op haar teentjes staan en drukt een kus tegen mijn wang. Dan draai ik me snel om en giet beslag in de warme pan. Shit de boter vergeten, wat bedoeld is als één ronde pannenkoek wordt een massa van onooglijke brokjes aangekoekte deeg. Snel gooi ik alles in de afvalbak en probeer het opnieuw.

Ik veeg over het keukenraam. Wesley en Marit schommelen vrolijk op het speeltoestel dat hij nog gemaakt heeft. Die klootzak. Hij was een niets toen ik hem leerde kennen. Alles wat hij bereikt heeft, heeft hij aan mij te danken. Alles! De takken van de oude wilg treuren diep. De uiteinden raken zelfs het stille water van de vijver alsof de boom de treurnis uit zich wil laten glijden. Hoe vaak hebben we daar met onze ruggen tegen de grove stam gezeten om te genieten van onze spelende kinderen? We zullen daar nooit meer samen zitten. Meneer wil niet meer nu hij een nieuw speeltje heeft. Die hufter, zet mij aan de kant alsof ik een stuk grof vuil ben. Ik zwaai terug naar de kinderen en doe alsof ik lach. Ik kan hem met die hoer toch geen mooi gezinnetje laten spelen met mijn kinderen? Dat kan ik toch niet laten gebeuren? Ik moet hem keihard in zijn ziel raken. De rest van zijn leven moet hij spijt hebben voor wat hij gedaan heeft. Hij mag nooit, nooit meer gelukkig zijn. Kwart over zes, ik heb nog drie kwartier, dan moet het gebeurd zijn. Ik klop op het raam en maak een drinkgebaar naar de kinderen. Even later stormen Wesley en Marit de keuken binnen. ‘Jullie zullen wel dorst hebben van al dat schommelen.’ De kinderen knikken glimlachend en gaan aan de keukentafel zitten. ‘Als papa weer terug is, moet hij de plank van de schommel maken. Die zit scheef,’ zegt Wesley. ‘Wanneer komt hij eens eindelijk terug mama? Het duurt nu al zolang.’ ‘Ja, mama, je hebt beloofd dat hij snel weer terug zou zijn,’ voegt Marit eraan toe. ‘Jullie zullen hem binnenkort zien, misschien vandaag nog.’ ‘Yehhh,’ roepen ze in koor. Ik bal mijn vuist en schenk met mijn andere hand hun glazen vol met ranja. Ze nemen een flinke slok. Wesley zet zijn glas neer, likt met zijn tong zijn bovenlip en zegt: ‘Misschien kunnen we met hem onze vlieger oplaten. Marit heeft nog niet gezien hoe hoog die kan.’ ‘Oh ja, gaaf!’ Marit springt op, rent en strekt daarbij haar armen en beweegt haar bovenlichaam van links naar rechts. Wesley kijkt ernaar en lacht: ‘Het is geen vliegtuig, maar een vlieger domoor.’ Marit lacht met hem mee. Plots gaat de bel. Het is nog geen zeven uur. Verdomme durft die klootzak ook nog te vroeg te komen. ‘Laat maar bellen, dat zal wel weer iemand zijn die komt collecteren.’ ‘Maar... maar misschien is het wel papa.’ Wesley wil naar de hal lopen, maar ik houd hem tegen. De bel gaat weer. Ik houd mijn adem in. Verbaasde blikken van mijn kinderen. Ik leg mijn wijsvinger op mijn mond. Dan een hard geklop op de deur. ‘Verdomme Meta, open die deur en geef mij mijn kinderen. De rechter heeft gesproken.’

‘Papa!’ roept Wesley en hij wil zich losrukken, maar ik houd hem stevig vast. Marit kijkt mij verbaasd aan. Het moet nu gebeuren. Ik gris op het aanrecht het keukenmes en druk het tegen de keel van Wesley.

‘Mama! Neen...wat doe je nu?’ Ze pakt mijn hand vast. ‘Mama, laat Wesley los’.

‘Meta open onmiddellijk de deur.’

Ik heb geen keus, als ik ze niet mag hebben, zal hij ze zeker niet krijgen. Ze mogen nooit van hem zijn. Marit stompt gillend tegen mij aan. Ik maak een vlugge beweging met het mes in zijn keel. Meteen spuit het bloed met kracht uit zijn lichaam. Marit zit onder het bloed en schreeuwt nog harder. Als ze wil weglopen, grijp ik haar bij de haren waardoor haar hoofd achterover komt en ik ook haar voorgoed kan weghouden van die klootzak. Het is vreselijk, het doet pijn, overal in mijn hele lichaam. Allemaal de schuld van hem, maar nu heb ik hem te pakken. Hij zal dezelfde pijn voelen. Ik ren door de achterdeur naar een leven zonder hen.

Sjef Leenen,
december 2018.